

HOE DE SCILLY-EILANDEN AAN EEN ZACHT KLIMAAT KWAMEN

EEN STOKOUDE KERSTLEGEND

door E. VAN LIDT DE JEUDE, met illustraties van POL DOM.

Dit is een zeer oud verhaal dat op de Scilly-eilanden, vooral in de avonden voor Kerstmis, nog wel wordt verteld.

De Scilly-eilanden liggen bij de Zuid-Westkust van Engeland en volgens de overlevering was het klimaat daar guur en grimmig, totdat het wonder in den Kerstmisnacht is geschied bij een arme visschervrouw, die Jane heette.

Het was in den heel ouden tijd en op de eilanden leefden niets als wat arme visschers met hun gezinnen. Ze woonden in poovere hutten, die uit klei en stroo waren opgetrokken en waar de ijzige wind in de lange winters aan alle kanten door heen blies. Er was maar één steenen gebouw, dat was het kasteel dat op een heuvel stond, midden op het grootste eiland, en dat werd bewoond door den graaf.

In een van de schamele hutten, misschien wel de allerschamelste, woonde Jane met haar vier kinderen. Jane was weduwe, want haar man was in een storm op zee omgekomen en nooit meer teruggekeerd. Dat was in het voorjaar gebeurd, en gedurende den heelen zomer hadden de menschen Jane met haar kinderen zien rondzwerven over het eiland, waar zij in allerlei krek en spleten vischjes en krabben vingen, die ze dan als voedsel gebruikten. Toen de herfst kwam, hadden de burenen nog wel eens wat eten gegeven aan de arme weduwe en haar kinderen, maar de andere visschers hadden het ook niet breed, zij dachten in de eerste plaats aan de zorgen voor het eigen gezin, en ze vergaten al spoedig de arme weduwe. Zoo was dan Kerstavond gekomen, en de arme vrouw zat in haar koude hut met haar hoofd in de handen gesteund en huilde. Met groote moeite had zij van den bakker een zwart brood weten te krijgen; de helft van dat brood had zij onder haar vier kinderen verdeeld die het met graagte hadden opgegeten. Daarna had ze de kinderen in hun bedden gestopt, en hen zoo goed mogelijk toegedekt met alle lappen die zij maar kon vinden. De andere helft van het brood had zij weggestopt in de broodkist, ofschoon zij zelf grooten honger had, en nu zat zij daar aan de ruwe houten tafel en schreide. Moest zoo het Kersfeest zijn voor haar kinderen, vroeg zij zich af. Zij had geen enkel geschenk en zelfs geen behoorlijk maal warm eten

in kousen die vol waren met het mooiste speelgoed en de heerlijkste lekkernijen. Daarna moest het kindje met zijn handje de broodkist aanraken, en die was plotseling vol met versch en knappend brood. Naast de vuurplaat stapelde zich als vanzelf het hout op, en in den schoorsteen hingen ham en worsten.

En nadat zij dit alles verricht had, verdween de vreemde bezoeker weer met haar kindje in den nacht.

Toen Jane den volgenden morgen wakker werd door de vroolijke kreten van haar kinderen, dacht zij eerst dat zij nog droomde. Maar weldra zag zij dat het werkelijkheid was, en dat er een wonder was geschied.

Toen zij het aan haar burens wilde gaan vertellen, zag zij die allemaal reeds met verheugde gezichten buiten loopen. Want alle sneeuw was plotseling verdwenen, de zon

scheen warm, en overal bloeiden de bloemen in de groene landen.

Maar het kasteel op den heuvel was door den storm vernietigd en ingestort boven den kwaden graaf en zijn onvriendelijke bedienden.

Maar dat kon niemand iets schelen.

Sedert dien tijd echter hebben de bewoners der Scilly-eilanden de vischvangst verlaten en zijn het vruchtbare land gaan bebouwen.

Moeder Jane was een der eersten, die op die wijze voortaan daarmede den kost voor zichzelf en voor haar kinderen kon verdienen.

En alle kleine kinderen, niet alleen op de Scilly-eilanden maar in heel Engeland hangen sedert die wonderlijke gebeurtenis op den avond voor Kerstmis een kous aan hun bed!

schersweduwe knielde er bij neer en bad. Zij bad tot de moeder van het kindje dat in den Kerstnacht geboren werd, maar zij bad niet een van de gewone gebeden. Het was alsof zij haar hart uitstortte voor een andere gewone vrouw, voor een moeder, die haar zorgen en haar verdriet begreep.

Ze bad heel lang en eindelijk, toen zij zich wat minder bang en verlaten voelde, ging zij terug naar haar hut. De wind was nog in kracht toegenomen, en nog dichter viel de sneeuw.

Nadat zij zich had overtuigd dat haar kinderen nog gerust sliepen, ging zij weer aan de tafel zitten, in droef gepeins verzonken.

Zij wist niet hoe lang zij zoo had gezeten, toen zij opgeschrikt werd door een klop aan de deur. Ze stond op en opende voorzichtig de deur, want buiten loeide nu de

storm. Daar stond een arme bedelvrouw voor haar, in een mantel gehuld. Zwijgend maakte zij het smeekende gebaar van iemand die vraagt.

— Kom binnen, zeide Jane eenvoudig, en het stukje kaars dat uitgevaaid was door de windvlaag, die met de vreemde bezoekerster was binnen gekomen, stak zij weer aan.

— Ik ben doornat en verkleumd, en ik heb honger," zei de vrouw „mag ik hier schuilen."

En toen zij haar mantel terug sloeg, zag Jane dat de zwerfster een heel klein kindje bij zich had.

Jane was geheel ontroerd bij het aanschouwen van deze moeder, die er nog ellendiger aan toe scheen dan zij zelve. Zij vroeg niet wie zij was, of vanwaar zij kwam, maar gaf haar een stoel, en de helft van het brood dat haar nog restte. Want de andere helft wilde zij bewaren voor haar eigen kinderen.

Doch toen de vrouw zeide, dat zij nog hongerig was, gaf de visschersvrouw haar ook het laatste brood.

— Nu willen mijn kindje en ik graag slapen," zeide de bezoekerster, en Jane stond haar eigen bed aan de andere vrouw en haar zoontje af, en ging zelf op wat doeken ernaast liggen.

Ze was zoo moe van alle ellende van dezen dag, dat zij onmiddellijk insliep.

De kaars was uitgeblazen, en toch straalde er een zacht licht door de hut, dat scheen te komen van de plaats waar de moeder en het kindje sliepen.

Toen ook Jane even gerust sliep als haar vier kinderen, stond de vreemde bezoekerster op, en het scheen wel alsof zij meer door de kamer zweefde dan liep. Zij scheurde een strook van haar mantel af en vormde er vier zakjes van. Die hing zij aan de bedden van de vier kinderen der weduwe. Toen droeg zij haar kindje naar de vier zakken toe en liet hem die met zijn voetjes aanraken. En de vier zakken veranderden

Er waren eens in 't poppenland
Verschrikkelijk veel zieken.
Er wachtten er wel honderden
Bij dokters en klinieken.
De een had dit — de ander dat,
Maar bijna ieder had wel wat!

Op 't spreekuur in het ziekenhuis,
Verging je zien en hooren
Door het geschreeuw van pop soldaat.
Die had een been verloren!
Het was niet enkel van de pijn,
Maar hij zou voortaan kreupel zijn!

Tenslotte was hij aan de beurt.
De dokter vroeg: „Wat scheelt je?”
De pop wees snikkend naar omlaag:
„Mijn been is weg, verbeeld je!”
De dokter zei verschrikt: „O ho!
„Dat is niet mis! Hoe komt dat zoo?”

„Er was,” vertelde de soldaat,
„Vannacht een groote oorlog.
„Ze hadden onze plank bezet,
„En niemand die er door mocht!
„Toen heb ik kalm en onversaagd
„Die vreemde poppen weggejaagd!”

De dokter knikte: „Ja, da's waar,
„Ik heb ervan gelezen.
„Maar in ons mooie poppenland,
„Mag er geen oorlog wezen.
„Je hebt dus feitelijk, mijn zoon,
„Hiermee je welverdiende loon.

„Er zijn vandaag veel poppen ziek,
„Veel goede en veel slechte,
„Maar niemand kreeg zijn ziekte, door
„— Zoo dwaas als jij — te vechten!
„Je weet nu, als 'k me niet vergis,
„Dat elke oorlog dwaasheid is!”

